

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

VI. Ecce sto ad ostium & pulso. Si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, & cænabo cum illo, & ipse mecum. Apoc. 3. v. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

hæc sunt venæ, quam quibus strictæ; suggestio citius consequitur conscientiam in ijs hominibus, quibus est conscientia, quam dicimus laxam. Vera securitas non est à præsumptione, sed à timore. ad hunc verò in proposito nostro procurandum nihil est efficacius, quam crebè cogitare rigidissima DEI Judicia, quæ nos in morte expectant. Ista quisquis semper præ oculis habuerit, non solum facillimè declinabit malum tempore tentationis, sed etiam bonum efficiet. *Custodis vias Domini, quod est facere bonum, nec impie gessi à DEO meo, quod est delectare malum, quoniam (ecce rationem) quoniam omnia iudicia eius in conspectu meo. Pf. 17. v. 22.*

Considera, quamcumque sæpe dei tibi audieris, ardore summo postulandum à DEO istam carnis subjectionem tam necessariam: *Constringe timore tuo carnes meas, hinc tamen minime arguendum, non etiam tuâ opus esse cooperatione, quantâ potes, maximâ ad eam obrinendam, quali*

rota sit à DEO. Tota venit à DEO, ita est, sed non totaliter, ut loquimur. debet etiam venire à te. numquid dicere soles quotidie DEO, ut tibi de pane prospiciat quotidiano. *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* Et tamen ex parte tuâ non omittis seminare & metere, omniâque adhibere media, quæ ad eum parandum requiruntur. Sic ergo quotidie dicendum DEO, ut timore suo configat carnes tuas rebelles: *Constringe timore tuo carnes meas. & simul agendum, quantum potes, ut eas ipse configas.* Hujus rei documentum dedit David Rex, qui sacram istam confixionem non ita permisit DEO, ut non etiam ipse manum operi admoveret, affligeretque corpus nunc vigilijs, quas ait à se anticipatas: *Anticipaverunt vigilijs oculi mei. Pf. 76. v. 5.* nunc cilicij, nunc cinere, & jejunijs, nunc alijs austeritatibus tam prolixis, ut aham ipsi faciem inducerent: *Caro mea immutata est propter oleum. Pf. 108. v. 24.*

VI.

Ecce ego ad ostium & pulso. Si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum. Apoc. 3. v. 20.

Considera, quæ sit illa persona grandis, quæ ait: *Ecce ego Rex est gloria.* & iste quid demum agit? *Ecce ad ostium peccatoris. Peccatoris, inquam; nam si venisset ad repen-*

riendum Iustum, non ad ostium, sed intus staret in penetralibus. nōne autē res ista admiratione dignissima? ubi quæso invenitur Principum aliquis, qui veniat non vocatus ad domum

hominis tam vilis, tam abjecti, & abominabilis, qualis coram DEO est peccator infelix? & certum tamen est hinc stare DEUM non vocatum: quia si fuisset vocatus, saltem invenisset ostium apertum, quin foret necesse dicere: *Ecce sto ad ostium, & pulso.* Deinde cum Princeps alicujus adire domum statuit, præmittit nuncios, mittit cursores & famulos, qui omnia componant, & in ordinem redigant, prout decet ejus dignitatis hominem, demum ipse sequitur. non ita DEUS. Ipse est, qui stat solus ad pullandum: *Ego sto.* non alius, sed *Ego:* & stat sanè, quin aliquam præmiserit legationem. hanc si præmiserit, haud dubium est, non illi fore pullandum incerto, an sit obtenturus ingressum. & tamen sic dicit: *sto & pulso,* ut qui hæreat suspensus expectatione responsi. Denique si etiam Princeps inducat animum, ut ipse pulset, ad pullandum tam diu non morabitur, nisi quamprimum aperiat, cum indignatione vertet dorsum, & discedet. non sic DEUS. ait se stare & pullare jam diu. *Ecce sto ad ostium, & pulso.* non diceret *Ecce,* si nunc primùm adventaret. & tum dicit: *sto.* Si sederet, si deambulare, si se diverteret alijs agendis ad fallendum longioris moræ fastidium, faciliùs perciperetur. Sed dicit: *sto,* pede nimirum firmo, fortique cum suo incommodo, imò cum opprobrio maximo apud eos, qui illum ita hærentem in limine conspiciunt. Isti sunt ineffabiles excessus,

quibus utitur DEUS ad obtinendum aditum in cor hominum. Tu illorum consideratione oblectare, & perpende, quid de te sit, si hic Dominus, ut intrares in cor, cum Gratiâ suâ excitare te fructu expectare. *Ecce sto ad ostium, & pulso.*

2. Considera ad intrandum in domum aliquam obsecram aliquam clamari, & non pulsari, aliam pulsari, & non clamari, & aliam clamari simul atque pulsari: hoc autem pulsum præmitti clamor citandam attentionem, quo citius audiatur. Sic DEUS facit: præmittit pulsus: *Ecce sto ad ostium, & pulso.* tum jubet vocem facere unde subjungit: *si quis clamorem meum.* Clamor equivoque bio est inspiratio: quis vero pulso est remorsus, quem in corde suscitatur. Scis pulsus ex genere clamore molestiorem esse. & non est remorsus, qui velut cordis fortiter admonet peccatorem inlicitate status sui periculosi, & verfat, eoque tendit, ut peccatorem ad auscultandum Domini sequentis, suavitèque tate ad aperiendum illi sinum, ad pulsum, ad confitendum, ad lacrimandum, & stabilis vitam propositum. Si quis Deus in hunc modum se gerat, curset absque tanto labore se ipso ad capeffendam possessionem quantumvis obstinati; aliud sperari non potest, nisi quod hoc quia sic illi placet. non amat

tionem capere violentam : cum magna reverentia disponit nos. Sap. 12. v. 18. Dominus es arbitrij tui liberi : hoc tibi ferveri illatum, ut illi sit honorifica admissio, quâ deinde suscipitur, quanquam an non vides, cum donum tuam intreat, maximum tibi præstam beneficium ? quâ igitur ratione obtrudi illud per vim postulas ? Beneficium non confertur in involutum. Lige, qui ad te castigandum venit, nisi aperias, valvas deijcit, quatit, committit instar fulminis. Benefactor, qui venit, ut thesauris te cumulet, vult, ut sponte & benevolè illi aperias, ut aperis soli. Ut ut sit : tantum Dominus facit, ut abunde sufficiat ad obviandum ingressum. Si non obtinet, indubitatum est, id penes ipsum non esse, non est, quod doleas querendo eum à te longius abesse : Longe est Dominus ab impijs. Prov. 15. v. 29. Si longè est, ideo est, quia ita vis, si illi apertes, proximus esset. an non audis, ut indicet tibi se stare in limite : Non ad ostium, non prope ostium, sed ad ostium, adeò est propè. Verum est eum à te longius abesse per gratiam sanctificantem : sed perinde vicinus est desiderio eam tibi conferendi, vicinus impulsu, invitatione, vocazione, quæ sunt gratia, cujus virtute te excitar.

3. Considera, ut intelligas hanc omnimodam libertatem, quam ille vult relinquere, cum disertis verbis affirmare : si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi januam, intrabo ad eum, non satis est audire, aperire ne-

cesse est. cur autem nihilominus dicat : Si quis audierit ? Audiendi facultas non est sicut illa manûs. Manus est libera, ut aperiat vel non aperiat, prout placet : at auditus non est liber, ut audiat, vel non audiat. Est potentia, ut ajunt, necessaria. Ita quidem, sed quid inde ? nôsti etiam dici, neminem audire minùs, quàm surdus faciat. Quis surdus, nisi ad quos nuncios meos misi ? Il. 32. v. 19. Est igitur, quod observes hoc loco, cum quis perstrepat ad ostium domûs nostræ, fieri non posse, quin audiamus primum illum strepitum. tum verò, si velimus, possumus ad melius percipiendum, quis sit, attendere, vel non attendere, accedere propius, vel non accedere, stare in silentio vel majorem reponere strepitum, quàm sit auditus à nobis. quæ omnia in casu nostro accidunt. non potes, cum DEUS te vocat exempli causâ ad deserendum mundum, ubi vivis quasi in continuo peccato, non potes, inquam, non audire primam ejus vocem, sed in potestate tuâ est majorem adhibere attentionem intellectûs, ut melius cognoscas, quid DEUS à te petat. Audiam, quid loquatur in me Dominus DEUS. Pl. 84. v. 9. In potestate tuâ est, appropinquare magis ostio cordis per applicationem affectûs, per recessum, collectionem, & abstractionem tui non solum internam, sed externam quoque ab ijs domesticis, qui te divertunt. Appropinqua, ut audias. Eccl. 4. v. 12. In potestate tuâ est subsistere in silentio cessando tantisper à curis

ris ceteris, quibus continuò occuparis. *Præstolari in silentio salutare Dei.* Thr. 3. v. 26. Verùm si nihil horù facias, si non attendas, non appropinques, imò studio excites tumultum, ne audias, & vix primâ DEI voce perceptâ curriculum amicos quæras, qui multò clamant fortius, ut nugas, ut garras, rideas, & tristia illa, ut putas, phantasmata expellas cerebro, cujus quæso culpa est, si amplius nō audis, cujus est? *Noluerunt attendere*, ecce primum malum, quod diximus, & *averterunt scapulam recedentem*, ecce alterum, & *aures suas aggravaverunt, ne audirent*, ecce tertium. Zach. 7. v. 11. nota proinde non dicere Dominum: *Si quis audierit pulsus meum, sed vocem meam*, quia tam facile non est non audire pulsus, sicut non audire vocem, non est tam facile non audire conscientie remorsus, quamvis nonnulli ad hunc etiam denique obsurdescunt. Facilius est non audire aded vocem, quæ sonus est naturâ suâ multò nobilior. Fieri ergo potest, ut non observetur Inspiratio Divina. *Porrò ad me dictum*

est verbum absconditum, & non
trivè suscepit auris mea *vocem*
ejus. Job. 4. v. 12. Tu metum
plica ad omnia, quæ DEUS
quirit: *Loquere Domine, & au-*
dit servus tuus. 1. Reg. 3. v. 10.
voluntas audiendi prima dispositio
ad voluntatem aperiendi, & con-
sus quidam inchoatus. ne com-
pe qui vult intrare, non semper
fat, non semper clamat, sed
intervalla facit. nunc magis ma-
nūs pulsat, magis minime
quin detur certa regula, & si
ab ostio cordis tui non penit
dat, quamvis videat se parum
sè tractari; tanta est ejus
uterur tamen pulsū rariore, &
miliore voce. Atque in hoc
placet isthic relinquere peccat
nempe ut talem, quamvis
præventum à DEO, ut penit
agat, ut proficiat quoque,
perfectus existat, prout in
reliquorum, quæ non poterat
sunt omnia discuti, magis in

VII.

Si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi januam, intro-
ad illum, & cænabo cum illo, & ipse mecum. Apoc. 3. v. 7.

Considera factò jam proposito aperiendi januam vocanti (qui est status ille, ad quem prior meditatio peccatorem deduxit) non desunt difficultates superandæ, ut ad actum per-

venias. oportet incommo-
oportet discutere se ipsum, & prius
primum deponere naturam
gnitiam ad bonum. quis autem
superabit libens, si videat, in